

«ՀՈՐԻԶՈՆ»-ի մէջ:

ԳԱՐՆԱՆ ԽՈՂԵՐ

սպիւ-մադիկ կը թորթորէ յուզ-
մայերէն և երկիրը սիրոյ սաքսու-
ր գիրկն է բացեր սրդողած երկ-
արձի արցունքներուն...

Զերմութիւն, կեանք և բեղմնա-
ութիւն է կաթիւը հողին մէջ գարնան
ընթացքը. գարնանը ընտանեաց
մեջ կը զոգնուի մթնոլորտը,
Վտակները կը կշկշան յստակ
բերեղ. ցաղան ու Զրկութեամբ կ'որոշուի
նոյննա. աստիճանաբար

Մասնաշաղկեր բացել է իր կապո-
նիկները, սիրահարները որոնում
են երաժիշտներին։
Ախուր ժելի կանաչը կը թափաշ-
ախերու — փայլիկայանք ոտքերուն
սեփեռուն մաշտաւանդ։
Ծառերը պաղկը են բողբոջներ, կը
ըրաժիժն ստիւնքներու նման, կեանք

ոսկոյն մէջ ալ կ'ուսեցնեին:
 Ոսկեհանի, գտնուած փոքրատարած
 ատոմական սառնելի զը ծըլլաւն արշ-
 յաի ոսկեինն հետ: Գնանքի առաջման
 զը բանան անոնք սիրոյ տաղերը
 զ' լուսերը ունկնդրել անոնց սիր-
 անչորոսն:
 Ուրախ են ամենքը.— Գարունն է
 նոր, ապրումսի ու վայելքի նոր լը-
 անը:
 Ինչո՞ւ սակալն ախտն է իմ սիր-
 քով ես չունիմ սէր ու կեանք:
 Ինչո՞ւ չեն գրաւեր ինձ ալ մահ:
 Ես սկները կապտագեղ. չէ՞ որ անոնցմ
 ու շատ եմ զարդաբեր կուրծքերը ո-
 խնջեցուն: Ինչո՞ւ այժմ անոնց քոյ-
 րան ախտը յուզուեցերով զը լեց-
 րեալս:
 Ինչո՞ւ չեմ հրճւեր թոշնիկները
 իմ արշալոյսի բոսորովս:
 Եսն կանաչը ինչո՞ւ կը սևեռայ աչ-
 քու...

Ու ինչպե՛ս է այդ հայրենիքս այժմ
 եղ, արիւնի ու դիակներու մէջ,
 Կարմիր են գարնան խոհերս, կա

իր հայրենիքին դաշտերուն ու ծովներուն պէս...
Միթէ կ'եղզէ բունաւեր թոյնի
անդամկին մէջ կաշկանդած սոխի
Ախ դարբերին սիրան է խոց, ջրիկ
Կերած հացն է լեզին ու չարը հագու
Եւ իհարկեմ երբեք չեմ տեսնու

[illegible]

Կայ գլխերը և ու լալեն, միտուն
 Թաղիկն ու շուշանը, մանիշակն ու թ
 Թաղիկը,
 Ի վ պիտի հոտոտէ Այգեասանի բ
 Կանաչներն ու կակաջը, լէլալն ու թ
 Թոր վարդը,
 Այն սեղ է մեր գարունը, այն

Դարձ, զարձ գէպի հարքները զի
համեմեք արդեօք մեր մուրադին. Թոյնը
ե ինչպէս...

մէջ են զնում հայերի և յոյների հետ

կրտսերը, Աստղյակ միայն 85 կրտսեր է, որն աստղյակներու ձեռքով, չի գտնուած և կամ տղաներ պատկանելով, հոս-հոն անգտնուածները թողած ըլլալով, Գաւառը

—200-ի չափ հին որսի հրացան
(չիֆթե և չափափալը),
Սուէթաթի զէնք կրիւմ ընդհ
հայերու թիւը թէ 7—800 հոգի
լայ, բայց զէնքի չափութեան պ
մասով հաղորդ 3—400 հոգի եր

մասնակցած են կույս (միաստամա-
նիկ շատ անգամայ անձրին, կամ
բայելի խոնավութեան օրերու մէջ
ռոզը թլլած ըլլալով, որով հրաց-
աները շին բանած և մենակ 85 կր-
է որ ինքզինքնին կրցած են պ-
շտանել:

